

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 31/10/2023

PHÁP SU TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 12)

Bài hôm qua, Hoà Thượng nhắc chúng ta Phật Đà là tấm gương tốt nhất để chúng ta soi chiếu. Hoà Thượng thường nhắc nhở chúng ta phải thật học, thật làm, chúng ta đừng giống như những nhà Phật học. Chúng ta chỉ nghe mà không thực tiễn giáo huấn của Phật trong khởi tâm động niệm, hành động tạo tác thì chúng ta không những không có lợi ích mà chúng ta khiến người khác mất đi niềm tin vào Phật pháp. Chúng ta khiến người khác mất niềm tin vào Phật thì chúng ta đã gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

Hòa Thượng nói: **“Trên “Kinh Hoa Nghiêm”, Phật nói: “Tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới và chúng ta là cùng đồng một thể sinh mạng, không có sự tách biệt”.** Nếu chúng ta thấy ta và người là một thể thì chúng ta sẽ không còn tâm phân biệt, chấp trước. Chúng ta cho rằng ta và người là khác nhau nên chúng ta có tâm phân biệt, chấp trước, từ đó chúng ta muốn không chế, chiếm hữu “*cái ta*”, “*cái của ta*”. Đây chính là nguyên nhân của mọi phiền não, chướng ngại, khổ đau. Chúng ta thấy đây là con của ta, đây là gia đình của ta, đây là trường lớp của ta, đây là học trò của ta thì chúng ta sẽ có tâm thể không chế, chiếm hữu. Chúng ta không buông bỏ được tâm không chế, chiếm hữu thì chúng ta đáng luân hồi, đáng khổ đau như thế nào thì chúng ta sẽ phải luân hồi, khổ đau như thế đó. Chúng ta muốn vượt thoát sinh tử thì chúng ta phải buông xả tâm không chế, chiếm hữu. Chúng ta phải trải qua vô lượng kiếp tu hành vì chúng ta luôn bị lui sụt. Trong nghịch cảnh chúng ta dễ dàng phản tỉnh nhưng trong thuận cảnh chúng ta thường mất đi cảnh giác. Chúng ta không có sự cảnh giác thì chúng ta sẽ mất đi đạo tâm, mất đi sự dũng mãnh, tinh tấn.

Những ngày qua, tôi đi đến nhiều nơi, tôi được nghe nhiều chuyện rất đau lòng, có những người tu hành nhiều năm nhưng họ mất cảnh giác nên họ bị mất đi đạo tâm. Hoà Thượng từng nhắc, chúng ta tu hành giống như người chèo thuyền ngược nước, chúng ta chênh mảng một chút thì thuyền đã bị trôi ngược, chúng ta phải dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt. Chúng ta mơ hồ, chúng ta “*tự dĩ vi thị*”, tự cho mình là biết thì chúng ta sẽ bị lui sụt. Nhiều năm qua, tôi luôn nhắc nhở mình đừng bao giờ cho mình có cơ hội tiếp xúc quá gần đối với “*tài, sắc, danh, thực, thụ*”. Chúng ta phải

cảnh giác cao độ đối với ngũ dục. Nếu 5 triệu đồng chúng ta không động tâm thì 50 triệu đồng, 500 triệu đồng, 5 tỷ chúng ta có động tâm không?

Trong “*Kinh Đại Thừa*” Phật dạy chúng ta phát tâm tu hành để chứng được Phật quả, chúng ta không tu hành để cuộc sống của chúng ta tốt hơn. Trong “*Kinh Đại Thừa*” nói: “*Ngã kim phát tâm bất vị tợ cầu nhân thiên phước báu, thanh văn, duyên giác, nữ chí quyền thừa chư vị Bồ Tát, duy y tối thượng thừa phát Bồ Đề Tâm*”. Hôm nay, con phát tâm không vì phước báu Trời Người, không vì quả báo Thanh Văn, Duyên Giác, đẳng giác Bồ Tát mà chỉ vì quả vị Phật. “*Thanh Văn*” là các bậc chứng sơ quả từ A-la-hán trở xuống. “*Duyên Giác*” chính là các vị Bích Chi Phật.

Chúng ta là người niệm Phật, mục tiêu tối thượng của chúng ta là vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tất cả khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta đều là vì thế giới Tây Phương Cực Lạc. Điều này giống như, khi chúng ta rời xa quê nhà thì chúng ta phải làm điều gì đó để rạng danh quê nhà. Trước khi chúng ta về quê hương Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta phải làm rạng danh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta muốn về quê hương mà chúng ta làm quê hương phải xấu hổ vì chúng ta thì không ai muốn tiếp đón chúng ta trở về!

Chúng ta nhận mình là đệ tử của Thích Ca Mâu Ni Phật, là đồ chúng của Phật A Di Đà nhưng khởi tâm động niệm, việc làm của chúng ta không giống các Ngài vậy thì chúng ta không thể về được thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta cảm thấy về thế giới Tây Phương Cực Lạc là việc rất khó khăn là vì chúng ta không thật làm! Tổ Sư Đại Đức bao đời đã làm ra tám gương xán lạn cho chúng ta, Hòa Thượng Hải Hiền, Hoà Thượng Tịnh Không đã làm ra tám gương hiện đời cho chúng ta. Các Ngài đã làm được thì chúng ta cũng sẽ làm được!

Chúng ta nhìn thấy ta và chúng sanh có muôn ngàn sự khác biệt là do chúng ta khởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta khởi vọng tưởng, từ vọng tưởng dẫn đến tâm phân biệt, chấp trước và từ tâm phân biệt, chấp trước dẫn đến muốn không chế, chiếm hữu. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước là đầu nguồn của mọi khổ đau, chướng ngại. Phật Bồ Tát không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nhưng chúng ta thì luôn sống ở trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nói rõ hơn chính là 16 chữ “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, , “*tham, sân, si, mạn*”.

Trong tên gọi “*Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật*”, chữ “*Nam Mô*” nghĩa là quy y, trở về nương tựa. “*Bốn sư*” là vị Thầy ban đầu. Chúng ta phải trở về nương tựa vị Thầy ban đầu của mình. “*Thích Ca Mâu Ni*” là năng nhân và tịch mặc. “*Năng nhân*” là từ bi, yêu thương, bao dung, tha thứ. “*Tịch mặc*” là thanh tịnh, trí tuệ, không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Với người thì chúng ta yêu thương, bao dung, tha thứ, với mình thì chúng ta thanh tịnh. Tên của Phật là để khơi dậy tự tánh thanh tịnh của mỗi chúng ta.

Chúng ta là người học Phật thì chúng ta phải làm theo lời Phật dạy, Phật dạy chúng ta; “Thân thì không sát, đạo, dâm; Ý không tham, sân, si; Miệng không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác và không nói lời thêu dệt. Phật Bồ Tát biết chúng sanh là một thể nên các Ngài không khởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, các Ngài thấy chúng sanh đau khổ thì các Ngài không thể ở yên trong cảnh giới tịch tịnh, hưởng sự an lạc. Chúng ta nhìn thấy ta và chúng sanh khác biệt nên chúng ta muốn tìm một nơi tĩnh lặng, an vui để chúng ta thọ hưởng. Hòa Thượng từng nói: **“Không vì chính mình cầu an lạc, chỉ nguyện chúng sanh được là khổ!”**.”

Chúng ta được dạy, được học một cách chính quy mà chúng ta làm vẫn chưa tốt. Những người không được dạy, không có tấm gương thì họ không thể làm tốt! Khi người trong hệ thống của chúng ta đến tỉnh Yên Bái, mọi người thấy học sinh ở đó sống một cách hoang dã nhưng tâm các con rất chân thành, các con được dạy thì các con sẽ làm theo ngay. Các con ở Sóc Trăng cũng vậy, khi các con được dạy phải xếp dẹp một cách ngay ngắn thì các con làm theo ngay. Chúng ta học chuẩn mực làm người nhiều năm nhưng chúng ta vẫn không làm được những việc này vì chúng ta không thật làm, chúng ta chệnh mảng.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Ta và tất cả chúng sanh là cùng một thể sinh mạng”**. Tâm của Phật là thuần thiện, thuần tịnh, tâm của chúng sanh cũng là thuần thiện, thuần tịnh. Phật có thể thành Phật thì chúng ta cũng có thể thành Phật. Khi chúng ta làm một việc, ban đầu chúng ta thường làm tốt nhưng sau đó, chúng ta dần dính vào **“cái ta”**, **“cái của ta”** nên chúng ta không thể nghĩ đến chúng sanh nữa. Mỗi khi về thăm quê Bác tôi luôn rất cảm xúc, Bác đã làm được một việc vô cùng vĩ đại, Bác sinh ra ở một làng quê nghèo, từ ý niệm muốn giải phóng dân tộc mà Bác đã khiến cả dân tộc, cả thế giới thay đổi.

Người xưa nói: **“Chế tâm nhất xứ vô sự bất biện”**. Chúng ta đặt tâm vào một việc thì chúng ta nhất định sẽ làm việc đó tốt. Chúng ta mong muốn nhiều nhưng chúng ta không làm được thì đó là chúng ta đã vọng tưởng. Khi chúng ta học về lập chí, chúng ta cũng đã phát ra chí nguyện mạnh mẽ nhưng dần dần những chí nguyện này bị thui chột. Nếu chúng ta khởi tâm và chúng ta làm đến cùng thì những chí nguyện này sẽ trở thành hiện thực. Chúng ta mong muốn bản thân mình tốt thì đời sống của chúng ta phải có quy chuẩn rõ ràng. Chúng ta muốn tâm tốt thì chúng ta phải tuân theo quy chuẩn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền.

Chúng ta là người học Phật thì chúng ta phải học tập theo tấm gương của Phật Bồ Tát, chúng ta là người học đạo Thánh Hiền thì chúng ta phải học tập theo tấm gương của Thánh Hiền. Hiện nay, nhiều đoàn thể đề xướng học tập theo tấm gương đạo đức của Bác, chúng ta phải thật học, thật làm thì chúng ta mới thật có kết quả. Chúng ta học tập, trải nghiệm thật làm thì chúng ta sẽ rút ra được rất nhiều bài học. Gần đây, tôi bị nhiều bệnh cùng một lúc, trước đây tôi nghĩ các bệnh sẽ không đến một cách dồn

dập nhiều như vậy, khi cơ thể chúng ta yếu thì hàng trăm thứ bệnh sẽ đến. Chúng ta đã cùng học hơn 1400 giờ, chúng ta đã thật thay đổi chưa? Chúng ta vẫn còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nặng nề.

Chúng ta học Phật miên mật mà chúng ta vẫn chưa thể thay đổi vậy thì những người không được học thì sao? Khi Hòa Thượng giảng “**Kinh Hoa Nghiêm Áo Chũ**” trên đài truyền hình Hoa Tạng, Hòa Thượng nói: “**Suốt 36 năm, không ngày nào tôi không niệm Phật, tụng Kinh, nói pháp thế mà phiền não trong tôi vẫn dấy khởi**”. Câu nói của Hòa Thượng khiến tôi giật mình phản tỉnh! Ngày trước tôi nghĩ, mình đã quy y, đã thọ tam quy, ngũ giới, ăn chay, phóng sanh, bố thí thì tôi sẽ dần dần tốt lên nhưng sau một thời gian dài tôi thấy mình vẫn như vậy! Tôi vẫn còn rất nhiều phiền não, khổ đau. Chúng ta làm trên hình thức, chúng ta chưa thật làm thì chúng ta không thể thật thay đổi! Nếu không có những năm tháng dài tu hành thì chúng ta sẽ không thể có sự thể hội thấu đáo.

Trước đây, tôi nghĩ mình đã dịch đĩa Hòa Thượng 30.000 giờ vậy thì công đức, phước báu của mình đã rất lớn lao, tôi sẽ không có bệnh khổ. Nhưng vì tôi làm việc thời gian quá nhiều nên tôi đã bị các bệnh mà đến bây giờ tôi vẫn không chữa được. Nếu bây giờ tôi ngồi đánh máy vi tính 5 phút thì cơ thể tôi sẽ đau đến mức không thể chịu được. Tôi đã có sự thể hội là, chúng ta học Phật thì chúng ta phải biết điều thân, điều tâm, chúng ta phải biết cân bằng. Thân thì phải tuân theo đạo của thân. Tâm thì phải áp dụng đúng đạo của tâm. Chúng ta cho rằng chúng ta đã làm nhiều việc tốt, chúng ta có công đức, phước báu, Phật Bồ Tát sẽ gia hộ để chúng ta không có bệnh khổ thì chúng ta đã sai. Phật nói: “**Ta chỉ là người dẫn đường!**”. Phật dạy chúng ta cách điều thân, điều tâm, chúng ta làm theo lời Ngài thì thân tâm chúng ta mới có thể khoẻ mạnh. Nếu chúng ta không trải qua ngày tháng học tập thì chúng ta không thể nhận ra những sự thật này!

Hòa Thượng từng nói: “**Đệ tử đi theo Phật học tập trong thời gian ngắn là khoảng 8 năm đến 10 năm, thời gian dài là trọn đời**”. Người muốn có thành tựu thì phải học tập, làm theo Phật trong thời gian dài. Chúng ta thật tu học thì chúng ta mới có thể hiểu những lời Phật dạy. Chúng ta tu hành nhiều năm nhưng chúng ta vẫn nhiều vọng tưởng, phiền não, vậy thì người không tu, không học, họ còn nhiều vọng tưởng, phiền não thì đó là việc bình thường! Chúng ta không thể trách họ! Người có tu, có học như chúng ta mà vẫn còn vọng tưởng, phiền não thì chúng ta mới là người đáng trách! Chúng ta được nhận giáo dục tốt mà chúng ta vẫn chưa tốt, nếu chúng ta trách những người chưa được nhận sự giáo dục tốt thì chúng ta đã sai! Chúng ta phải khởi lòng từ bi, yêu thương, làm tốt hơn nữa vai trò là người kế thừa của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền. Hòa Thượng nói: “**Đệ tử Phật là người tiếp nối sứ mạng của Phật Bồ Tát. Đệ tử của Thánh Hiền là người tiếp nối sứ mạng của Thánh Hiền**”. Chúng ta phải tiếp nối những việc mà Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã làm.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!